

8. IN MEMORIAM K. VISSER

Helaas moeten wij U melden dat op 25 juni 1985 is overleden de heer Klaas Visser uit Kortenhoeft.

Een ernstige ziekte velde in betrekkelijk korte tijd één van de actiefste Nederlandse ringers. We willen proberen dat "actiefste" aan U duidelijk te maken. Reeds in 1959, bij het begin van zijn medewerking aan de ringerij, ringde Visser 800 vogels. Overzichtelijk getypt vinden we op de jaarstaat pulli van leuke soorten als Kuifleeuwerik, Geelgors en Roodborsttapuit. En wat dacht U van de -nu als ouderwets beschouwde- Zwartkopmees?

Natuurlijk kan het nimmer de bedoeling zijn het ringen als een wedstrijd te zien! Maar we hopen dat U ons toch toestaat ditmaal wel wat cijfers te vermelden: 1974 ringde Visser 4.703 individuen, in 1979 waren dat er 7.536 en in 1981 werd de 10.000 grens bereikt.

We geven deze cijfers met name om er bij te kunnen zeggen dat al die vogels perfect en uitermate snel geadmistreerd werden! Je moet ook wel, als je zó veel ringt, maar het is natuurlijk een levenswerk om zoveel uren aan reizen, vangen, determineren en administreren te willen en kunnen besteden.

Dat determineren vormt trouwens ook zo'n positief aspect: verreweg de meeste vogels, in elk geval in de Gooise jaren, werden op geslacht en leeftijd gebracht, voor zover mogelijk. En wellicht herinnert U zich de 1500 Gele Kwikstaarten (waarbij 6 Engelse- en 21 Noordse Gele!) die in 1968 op een slaappleats van een hectare bij Nijkerk verschalkt werden. Overigens was dat voor Visser toch een goed jaar, want er werden toen maar liefst 8.865 vogels geringd, in 92 soorten, waarbij 656 pulli.

De Baardmannetjes. Op ringersdagen kon Visser boeiend vertellen over zijn ringwerk. De pogingen (in 1964 nog maar 29) en de successen (in 1973 alleen al 873). Vanzelfsprekend is de verhuizing van Den Haag naar Het Gooi een belangrijke aanzet geweest tot het benutten van Flevoland als een gevarieerd vanggebied met zoveel mogelijkheden.

Persoonlijke omstandigheden zaten wel eens tegen de afgelopen jaren, maar, na diverse verhuizingen, vond Visser toch eindelijk zijn stek ten huize van de familie Liebrechts-Haaker.

Op het ringwerk heeft dat zeker zijn uitwerking gehad. Met jaartotalen van inmiddels 10.000 vogels voelt U wel dat één man dat niet goed meer aan kan. Daarom werd een "hulp"-vergunning toegestaan.

Helaas heeft Visser van deze steun slechts kort plezier mogen hebben.

We herhalen het nogmaals: ringwerk dient geen wedstrijd te worden.

Maar dat Klaas Visser op een eenzame hoogte stond zal iedereen nu wel beseffen. Die zekerheid leeft in elk geval voort bij de door Visser opgeleide ringers, bij zijn vogel-vrienden, zijn huisgenoten en zijn Vogeltrekstation. Hij ruste in vrede.

R.D. Wassenaar